

kan man ikke lige saa godt give disse Begunstigelser til den Debitor, som maaske indfrier sin ældre Prioritet straks, før Loven træder i Kraft, og hvorfor kan man f. Eks. ikke sige, at disse Begunstigelser ogsaa tilkomme den Debitor, der indfrier en af en tidligere Ejer udstedt Obligation? I det hele taget er der lidt ubilligt i at indskrænke det paa den Maade, som de tidligere Love have gjort, og som nu ogsaa dette Forslag foreslaar. Jeg skal dernæst gøre opmærksom paa, at der ogsaa er noget vilkaarligt i, at man siger, at en Debitor, som afhænder $\frac{1}{10}$ af sin Ejendom, kan faa Lov til at nyde godt af de Begunstigelser, Loven tilsigter. Jeg kan ikke se, hvorfor man netop skal regne med $\frac{1}{10}$ — man kunde lige saa godt tage en hvilken som helst anden Del, f. Eks. $\frac{1}{6}$ eller $\frac{1}{4}$. Men dertil kommer ogsaa et Punkt endnu. Der staar, at Størrelsen skal for Købstædernes Vedkommende beregnes efter Hartkorn, og det er jo ogsaa i Almindelighed rigtigt. Men der findes dog Tilfælde, hvor en Ejendom slet ikke har noget Hartkorn — navnlig ved Ejendomme i en Købstad har jeg set det ikke saa sjældent — og der kan vedkommende Debitor altsaa meget godt i Mellemtiden have solgt over Halvdelen af Ejendommen, og han kommer dog alligevel til at nyde godt af Loven, medens der, naar der er en Smule Hartkorn paa Ejendommen, er Tvivl om, hvorvidt han kan komme til at nyde godt af den.

Jeg finder det dernæst uheldigt, naar der i § 1 endvidere siges, at denne Begunstigelse skal gælde, naar Stempelfriheden i det hele taget bliver godtgjort „inden Udgangen af den første Juni eller December Maaned, som følger 6 Maaneder efter den eller de ny Obligationers Udstedelse.“ Det vil altsaa medføre, at f. Eks. en Obligation, der nu bliver udstedt i Juni Maaned 1898, faar en Frist til 30te Juli 1899, og det er højst uheldigt at have saadanne uberigtigede Poster staaende et helt Aar i et Regnskab. Tidligere havde man jo indskrænket Begunstigelsen dertil, at Stempelfriheden skulde være godtgjort inden 3 Maaneder, og det var dog noget mindre, end naar man nu udvider det til at gælde et helt Aar, hvilket det kan komme til. — Jeg skal dernæst henlede Opmærksomheden paa, at naar det i § 2 staar omtalt, at Retsanmærkninger paa disse Obligationer og Ophævelsen af saadanne Retsanmærkninger skulde være uden Gebyr, saa opstaar der det Spørgsmaal, om det ogsaa gælder, hvor den ny Obligation ikke er

fuldstændig lige saa stor som den gamle. I det Tilfælde skal der nemlig betales Tinglæsningsgebyr for en Obligation, der har samme Størrelse som Differencen mellem den ny Obligation og den gamle Obligation. Men nu er Spørgsmaalet, hvorledes saa Gebyrfriheden for disse Retsanmærkninger skal beregnes, om Gebyrerne rent skulde bortfalde eller kun delvis. Det kunde der vel nok være nogen Grund til at overveje nærmere. — Jeg skal ligeledes henlede Opmærksomheden paa § 4, hvor der staar, at „Gebyret for de Pantebogsattester, der ere benyttede til Ordningen af de nævnte Laanesager, tilbagebetales tillige med Beløbet af det dertil benyttede Stempel.“ Det medfører en betydelig Vanskelighed, idet det jo nemlig er saaledes, at Gebyret maa vedkommende Retsskriver altsaa tilbagebetale, men Stemplet maa vedkommende Stempelpapirforhandler tilbagebetale. Her er altsaa to forskellige Mænd, der skulde tilbagebetale, og det kan ofte medføre Vanskeligheder, ganske afset fra, at det er aldeles umuligt at konstatere, at de Pantebogsattester, der udstedes i Henhold til denne Lov eller de tidligere Love, kun benyttes i det Øjemed, som Loven tilsteder.

Sluttelig skal jeg bemærke, at der er ingen, som ikke er nøje inde i disse Sager, der ved, hvor stort et Arbejde og Ulejlighed disse Love have medført baade for Revisionen og for Retsskriveren, og jeg synes derfor, at Billighed kunde tale for, at der bliver ydet et Vederlag enten i Form af en forøget Kontorholdsgodtgørelse eller som en Medhjælpssum, saavel til Revisionen som til Retsskriveren, hvis dette Lovforslag skulde blive ophøjet til Lov. Jeg tror derfor, at der er mange Punkter, der trænge til Overvejelse. Skønt jeg personlig vilde være mest tilbøjelig til ikke at stemme for Lovens Overgang til 2den Behandling, vil jeg dog gøre det efter det Udfald, som et lignende Forslag fik i Fjor her i dette høje Ting, men jeg vil forbeholde mig at stille Forslag om, at Lovforslaget henvises til et Udvalg, hvor da baade de Punkter, jeg her har tilladt mig at fremdrage, og maaske endnu flere vilde kunne blive gjort til Genstand for nærmere Overvejelse, hvad jeg tror vil være overmaade heldigt.

Madsen-Mygdal: Vi havde forrige Aar et Forslag af lignende Indhold som dette til Behandling her i dette høje Ting, nemlig Forslag om en Forlængelse af Loven af 15de Februar 1895. Dette Forslag blev ikke modtaget med særlig Velvilje her i Tinget. Der blev, som nu ogsaa er berørt